

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205031
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6718205031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom 969 73 Prenčov č. 177, IČO: 50 798 243, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou FALIS & Partners, s. r. o., so sídlom 811 05 Bratislava, Lermontovova 14, IČO: 51 769 654, proti žalovanému : PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.864,17 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6Csp/55/2018-228 zo dňa 09.07.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6Csp/55/2018-228 zo dňa 09.07.2020 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.864,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 05. 09. 2018 do zaplatenia v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom II. súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval v odôvodnení rozsudku skutkový a právny základ uplatneného nároku, podaného na súde právnou predchodkyňou žalobcu, ktorá sa ako spotrebiteľka voči žalovanému, ako dodávateľovi, domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.864,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 09. 2018 do zaplatenia. Nárok si pôvodná žalobkyňa vyvodzovala zo štyroch samostatne uzatvorených zmlúv o spotrebiteľských úveroch, ktoré podľa žalobných tvrdení sú bezúročné a bezpoplatkové. Dňa 12. 09. 2013 mala byť uzatvorená právnou predchodkyňou žalobcu so žalovaným Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500031207, na základe ktorej mal byť zo strany žalovaného právnej predchodkyňi žalobcu poskytnutý úver vo výške 600,- eur, pričom skutočná výška úveru predstavovala sumu 513,61 eur. Právna predchodkyňa žalobcu na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkovo sumu 1.414,60 eur, v dôsledku čoho sa žalovaný v tomto prípade obohatil vo výške rozdielu reálne poskytnutého úveru a zaplatenej sumy vo výške 900,99 eur. Dňa 24. 01. 2014 mala uzatvoriť právna predchodkyňa žalobcu so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500039354, na základe ktorej mal byť právnej predchodkyňi žalobcu poskytnutý žalovaným úver vo výške 720,- eur, aj v tomto prípade žalovaný však hneď na začiatku zmluvného vzťahu vrazil z poskytnutého úveru poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru (bod 8.1) sumu vo výške 103,49 eur,

na základe čoho potom reálna výška úveru predstavovala sumu 616,51 eur. Právna predchodkyňa žalobcu na základe predmetnej zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkovo sumu 1.620,36 eur a v tomto prípade sa žalovaný obohatil na úkor právnej predchodkyne žalobcu vo výške rozdielu reálne poskytnutého úveru a skutočne uhradenej sumy vo výške 1.003,85 eur. Dňa 22. 04. 2014 mala uzatvoriť právna predchodkyňa žalobcu so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046095, na základe ktorej mal žalovaný právnej predchodkyne žalobcu poskytnúť úver vo výške 840,- eur, reálna výška úveru však aj v tomto prípade predstavovala sumu 719,42 eur. Právna predchodkyňa žalobcu na základe predmetnej úverovej zmluvy poukázala žalovanému na účet celkovo sumu 1.955,44 eur, pričom v rozsahu rozdielu reálne poskytnutého úveru a právnou predchodkyňou žalobcu uhradenej sumy vo výške 1.236,02 eur, došlo k obohateniu sa žalovaným na úkor pôvodnej žalobkyne. Napokon dňa 28. 04. 2012 mala uzatvoriť právna predchodkyňa žalobcu so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500019610, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť právnej predchodkyne žalobcu úver vo výške 1.170,- eur, avšak reálna výška úveru predstavovala sumu 996,16 eur. Právna predchodkyňa žalobcu na základe predmetnej zmluvy o úvere zaplatila žalovanému sumu 2.391,12 eur, pričom mala za to, že žalovaný sa v rozsahu rozdielu reálne poskytnutej výšky úveru a skutočne uhradenej sumy obohatil na jej úkor v čiastke 1.394,96 eur.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, ods. 4 písm. k/, t/, § 53 ods. 5, 6, § 54 ods. 1 a 2, podľa § 37, § 39, § 43a, § 43c, § 44 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom 22.12.2015 (ďalej len „OZ“), v spojení s ustanoveniami § 1 ods. 1, 2, 3, 4, § 1a ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“) a v nadväznosti na ustanovenia § 9 ods. 1, 2 písm. f/, k/, g/, i/, l/ § 9 ods. 7 a 9 a § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „ZoSÚ“) a posúdil právne vzťahy vyplývajúce z posudzovaných zmlúv ako spotrebiteľské a zameril sa na skúmanie obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch podľa osobitnej právnej normy, aj Občianskeho zákonníka.

1.3. Následne súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že podstatné náležitosti zmluvy musia byť výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán a nemôže byť ich určenie a doplnenie ponechané na svojvoľi veriteľa, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Kontraktačný mechanizmus uzatvárania zmlúv upravuje OZ v § 43a nasl., v zmysle ktorých prijatie návrhu na uzavretie zmluvy (akceptácia) nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (t.j. dorúčením akceptácie) a týmto okamihom je potom zmluva uzavretá. Pokiaľ prijatie návrhu obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a na uzavretie zmluvy sa potom vyžaduje akceptácia zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, pričom jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie nového návrhu. Súd prvej inštancie mal za to, že bod 13 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru nie je súladný s § 54 ods. 1 OZ, naopak je v neprospech spotrebiteľa, nakoľko veriteľovi (žalovanému) umožňuje v zásade doplniť akékoľvek údaje do bodu 6 žiadosti, ktoré nebudú korešpondovať s údajmi v (bode 5) návrhu/žiadosti spotrebiteľa. Pri bode 6 žiadosti/návrhu je dokonca zdôraznené ako informatívny oznam pre dlžníka (právnu predchodkyňu žalobcu), že údaje o schválenom revolvingovom úvere nemá vypíňať. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozsudku konštatoval, že z listinných dôkazov mal preukázané, že v každom z oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (vo všetkých štyroch revolvingových úveroch) nie je súlad údajov o schválení úveru pri RPMN - predpokladanej výške s údajmi uvádzanými v bode 5 žiadosti/návrhu o poskytnutí revolvingového úveru. Okresný súd ďalej konštatoval, že v oznámeniach veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sú dokonca uvedené iné údaje ako boli uvedené v žiadosti /návrhu - napr. o dátume splatnosti prvej splátky, dátum splatnosti poslednej splátky atď.

1.4. Súd prvej inštancie dôvodil, že skutočnosť, že ustanovenie bodu 13 návrhu/žiadosti sa neprípustne odkláňa od ustanovení OZ o spôsobe uzavretia zmluvy v neprospech spotrebiteľa potvrdzuje aj skutočnosť, že podľa Zmluvných dojednaní (bod 2.1) mala právna predchodkyňa žalobcu vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný (veriteľ) schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol v žiadosti (čo samo o sebe je odmietnutím návrhu v zmysle OZ) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalovaného a tiež mala právna predchodkyňa žalobcu vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti v prípade akceptácie návrhu zo strany žalovaného stanovený (jednostranne) žalovaným na bližšie nekonkretizovaný deň (medzi 1.-15. dňom) a teda právna predchodkyňa žalobcu sa tak vopred vzdala práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok, ako jednej zo zákonných náležitostí zmluvy.

Takisto mala byť stanovená jednostranne žalovaným aj splatnosť prvej splátky (medzi 1.-15. dňom nasledujúceho mesiaca po poskytnutí úveru tak, že minimálne to bude 32 dní od poskytnutia úveru a nie viac ako 48 dní). Celková výška úveru, taktiež obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mala byť (čl. 3, bod 3.1 Zmluvných dojednaní) právnej predchodkyňi žalobcu (jednostranne) oznámená žalovaným podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov, právna predchodkyňa žalobcu sa mala zaviazť vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5 žiadosti, ale v bode 6 (bod 5.1 a 5.2 Zmluvných dojednaní), ktorý bod 6 ale nesmela vyplniť (na tlačive žiadosti je poznámka „nevypĺňajte“) a dopĺňal ich následne veriteľ (žalovaný) a výšku týchto úrokov mal opäť následne len (jednostranne) oznámiť spotrebiteľovi (právnej predchodkyňi žalobcu). Podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní tak mali byť konkrétne (záonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle (písomne) dohodnúť, len jednostranne určené žalovaným a tento ich mal následne len oznámiť právnej predchodkyňi žalobcu. Súd prvej inštancie považoval za absolútne neprípustné a v neprospech spotrebiteľa, aby takto malo dôjsť k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy po tom, ako žalovaný doplní do zmluvy, resp. uvedie v jednostrannom úkone (oznámení o schválení úveru) nové alebo iné údaje, čo sa navyše nemalo považovať za porušenie povinnosti žalovaného a tieto (aj zmenené a nové doplnené údaje) mal žalovaný len oznámiť (jednostranným úkonom) právnej predchodkyňi žalobcu. Na základe uvádzaných skutočností mal súd prvej inštancie za to, že nedošlo k platnému uzavretiu (obligatórne písomnej) zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

1.5. Súd prvej inštancie však dôvodil ďalej, že pokiaľ uvedené, konkrétne (záonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy (termín splatnosti splátok, termín konečnej splatnosti úveru, výšku úroku), na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle dohodnúť, boli len jednostranne určené žalovaným a teda nedošlo k dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy, v prípade platného uzavretia zmluvy to spôsobuje „ex lege“ bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Potom súd uviedol, že v prípade ak by sa v priebehu dokazovania preukázalo, že dotknuté revolvingové úvery boli uzavreté platne, čo však podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo, súd by všetky štyri považoval za úverové zmluvy uzavreté bez úrokov a bez poplatkov z toho dôvodu, že sú v nich nesprávne uvedené ročné percentuálne miery nákladov v neprospech spotrebiteľa.

1.6. V ďalšom bode odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal s právnym posúdením „Dohody o poskytovaní služieb“, pričom z dôvodu neplatnosti hlavnej zmluvy (úverová zmluva), nemôže byť platná ani táto dohoda, nakoľko sa viaže na existenciu samotnej úverovej zmluvy. Navyše súd prvej inštancie konštatoval, že je mu z vlastnej činnosti, ako aj z činnosti ostatných súdov známe, že táto dohoda je pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj v zmysle § 37 OZ, neplatná, čo vyslovili vo výrokoch svojich rozhodnutí viaceré súdy. Touto dohodou žalovaný obchádza ustanovenie OZ o najvyššej prípustnej výške odplaty (§ 53 ods. 6 OZ), čo priamo zakazuje § 9 ods. 7 a 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný podľa názoru súdu právnej predchodkyňi žalobcu „vnútil“ aj iný úkon ako ten, ktorý bol pri podpise úverovej zmluvy vo sfére záujmu právnej predchodkyne žalobcu, ktorý len podpisovala žalovaným vopred pripravené formulárové zmluvy, bez možnosti zasiahnuť do ich obsahu. Spotrebiteľ o takýto druh služby žalovaného reálne „nežiadal“, avšak keby predpripravenú formulárovú žiadosť o uzavretie takejto dohody nepodpísal, úver by mu nebol poskytnutý a teda spotrebiteľ nemá možnosť takéto „služby“ odmietnuť. Ide teda v zmysle § 53 ods. 4 OZ o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie boli právnej predchodkyňi žalobcu zo strany žalovaného „doplnkové služby“ nanútené a nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany právnej predchodkyne žalobcu, tieto služby neboli individuálne s právnou predchodkyňou žalobcu dojednané a žalovaný opak nepreukázal. Predmetná dohoda sa prieči aj dobrým mravom, ide o účelovo vymyslené „služby“, ktoré navýšili splátky úveru skoro o 100 %, pričom je zrejmé, že tieto splátky mala právna predchodkyňa žalobcu platiť aj v prípade, žeby reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda právna predchodkyňa žalobcu by reálne protiplnenie za svoje platby ani nemusela dostať. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v bode 5 žiadosti (návrhu) pri „navrhovanej“ výške splátky sa automaticky rátalo aj s uzavretím Dohody o poskytnutí služby (o tom svedčí samotná výška splátky, zahŕňajúca aj výšku splátky podľa Dohody o poskytovaní služieb).

1.7. Po týchto konštatovaniach súd prvej inštancie v bode 61. odôvodnenia rozsudku uviedol : „Súd v závere konštatuje, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že sporové strany

v minulosti uzatvorili medzi sebou štyri revolvingové úverové zmluvy s charakterom spotrebiteľských zmlúv.“

1.8. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že pri Revolvingovom úvere č. 8500031207 právnej predchodkyňi žalobcu bol poskytnutý úver reálne vo výške 513,61 eur, právna predchodkyňa žalobcu mu zaplatila sumu 1.414,60 eur, takže bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 900,99 eur. Pri Revolvingovom úvere č. 8500039354 bol reálne právnej predchodkyňi žalobcu poskytnutý úver vo výške 616,51 eur, žalovanému zaplatila sumu 1.620,36 eur, takže žalovaný sa obohatil na úkor právnej predchodkyňi žalobcu o sumu vo výške 1.003,85 eur. Pri Revolvingovom úvere č. 8500046095 bol reálne právnej predchodkyňi žalobcu poskytnutý úver vo výške 719,42 eur, ktorá žalovanému zaplatila sumu vo výške 1.955,44 eur a žalovaný sa obohatil na úkor právnej predchodkyňi žalobcu o sumu vo výške 1.236,02 eur. Pri Revolvingovom úvere č. 8500019610 bol reálne právnej predchodkyňi žalobcu poskytnutý úver vo výške 996,16 eur, ktorá žalovanému zaplatila sumu vo výške 2.391,12 eur, takže žalovaný sa obohatil na úkor právnej predchodkyňi žalobcu o sumu vo výške 1.394,96 eur.

1.9. Pokiaľ ide o žalovaným namietaný rozpor v úhradách právnej predchodkyne žalobcu v prospech žalovaného (námitka uvádzaná tak v odpore, ako aj v následných ďalších procesných podaniach žalovaného), týkajúcich sa Zmlúv o Revolvingovom úvere č. 8500031207 a č. 8500046095, súd prvej inštancie sa v následných bodoch odôvodnenia rozsudku podrobne vysporiadal s konštatovaním jednotlivých konkrétnych platieb na oba namietané úvery so závermi, že pri Revolvingovom úvere č. 8500031207 mal súd preukázané jednak konkretizované platby celkom 41 zrážok zo mzdy vo výške 32,15 eur, čo predstavuje úhrnom sumu vo výške 1.318,15 eur. Avšak ako vyplýva z prehľadu úhrad doloženého žalovaným, okrem uvedených zrážok zo mzdy právna predchodkyňa žalobcu vykonala úhrady splátok na účet žalovaného a to dňa 16. 12. 2013 vo výške 64,30 eur a dňa 15. 12. 2015 vo výške 32,15 eur, čo spolu predstavovalo čiastku 96,45 eur. Na základe uvedeného mal súd za zrejmé, že na účet žalovaného bola uhradená suma 1.414,60 eur. Pri Revolvingovom úvere č. 8500046095 mal súd z potvrdenia zamestnávateľa pôvodnej žalobkyne za preukázané, že na predmetnú zmluvu bolo vykonaných 41 zrážok zo mzdy vo výške 45,01 eur a jedna zrážka zo mzdy vo výške 20,01 eur, čo úhrnom predstavuje sumu 1.865,42 eur., pričom z prehľadu úhrad, ktorú samotný žalovaný doručil súdu, bolo jednoznačne preukázané, že okrem uvedených zrážok zo mzdy právna predchodkyňa žalobcu vykonala úhrady splátok na účet žalovaného dňa 21. 07. 2014 vo výške 45,01 eur a dňa 15. 12. 2015 vo výške 45,01 eur. Zaplatila teda spolu 90,02 eur. Z uvádzaných skutočností bolo jednoznačne preukázané, že na účet žalovaného bola uhradená celková suma pri tomto revolvingovom úvere 1.955,64 eur, na základe čoho potom súd prvej inštancie odstránil žalovaným namietaný rozpor vo vzťahu k právnu predchodkyňou žalobcu tvrdenou výškou celkovo zaplatenej sumy pri každom revolvingovom úvere a ním tvrdenou „údajne“ reálne zaplatenou čiastkou. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že žalovaná suma vo výške 2.864,17 eur, predstavujúcu súčet čiastkových obohatení sa žalovaného pri štyroch zmluvách o revolvingovom úvere, je plne opodstatnená a dôvodná a preto súd žalobe vyhovel a rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku I. rozsudku. Súd zároveň priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy, čo predstavuje o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

1.10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a s poukazom na výsledok sporu, v ktorom bol žalobca v konečnom rozhodnutí plne úspešný, mu súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100%, ktoré bude žalovaný povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy).

2.1. V prvom rade v súvislosti s napádaným rozsudkom odvolateľ považoval za potrebné poukázať opätovne na skutočnosti, ktoré svedčia o vnútornej rozpornosti a nekonzistentnosti záverov, ktorými sa

odôvodňuje rozhodnutia vo veci samej. Odvolateľ citoval bod 57, v ktorom súd uvádza: „Na základe zhora uvádzaných skutočností mal súd za to, že nedošlo k platnému uzavretiu (obligatórnej písomnej) zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ V bode 61 súd uvádza: „Súd v závere konštatuje, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že sporové strany v minulosti uzatvorili medzi sebou štyri revolvingové úverové zmluvy s charakterom spotrebiteľských zmlúv.“ Odvolateľ poukázal na to, že v uznesení sp. zn. 14Co/148/2019-165 zo dňa 21.01. 2020 odvolací súd pri zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 21.02. 2019, č.k. 6Csp/55/2018 - 112, vytýkal v bode 6 odôvodnenia svojho uznesenia vnútornú rozpornosť odôvodnia rozsudku súdu prvej inštancie. Toto konštatovanie odvolacieho súdu v uznesení č.k. 14Co/148/2016 - 165 platí aj na obsah rozsudku, voči ktorému smeruje odvolanie a žalovaný tvrdí, že napádaný rozsudok je zaťažený rovnakou vadou ako v poradí prvý (a zrušený) rozsudok. V rozsudku sa uvádzajú navzájom sa vylučujúce závery, čo spochybňuje rozsudok (nielen) po vecnej stránke.

2.2. Následne odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal a v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil, ako dospel k záveru, že údaj o hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov je predmetom dohody zmluvných strán. Žalovaný v priebehu konania opakovane poukázal na fakt, že hodnota RPMN sa dohodnúť nedá a právny poriadok ani neobsahuje ustanovenia, ktoré by to upravovali. Nedá sa nájsť dôvod, na základe ktorého súd vychádzal z predpokladu, že daný údaj sa dohodnúť dá. Podľa konajúceho súdu a ním vyjadreného záveru v jednej časti rozsudku nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy, pretože nedošlo k prijatiu návrhu na uzavretie zmluvy v časti údaju RPMN. Odvolateľ na podporu svojho argumentu citoval z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.12. 2019 č.k. 25Co 2/2019. Tvrdí, že úvahy súdu prvej inštancie o RPMN sú nesprávne, odporujú Občianskemu zákonníku a právnej úprave vzniku zmluvy a tiež ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.z.. Všeobecne platí, že na to, aby nejaká zmluva vznikla, musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy. V nadväznosti na to potom odvolateľ argumentuje, že určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z toho vyplýva, že pre vznik úverovej zmluvy primárne žiadna dohoda o RPMN (aj keby bola reálne možná, nie je potrebná). Taktiež z § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že ak zmluva neobsahuje RPMN, potom zmluva nie je neplatná, ale bezúročná a bez poplatkov. Odvolateľ preto tvrdí, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli dokázané žiadne skutočnosti, v zmysle ktorých by súd mohol dospieť k zákonnému záveru o neplatnosti zmluvy. Rozhodnutie súdu je založené na závere o neuzavretí zmluvy pre náležitosť, na ktorej sa strany pre vznik zmluvy nikdy dohodnúť nemusia a súčasne, na ktorej sa ani dohodnúť nemôžu. Zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť, že tento údaj sa dá dohodnúť. Toto v napádanom rozsudku chýba úplne.

2.3. Odvolateľ tvrdí, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z.. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho okresný súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedených skutočností odvolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Na podporu svojich argumentov

citoval z konkrétneho rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, č. k. 3Co/106/2016 zo dňa 03.11.2016 . Ak teda súd prvej inštancie dospel k tomu, že k neuzavretiu zmluvy došlo z dôvodu rozdielných údajov RPMN, potom ide o nesprávny a nezákonný záver. Údaj RPMN bol uvedený do každej zmluvy v čase jej uzavretia tak, ako to vyžaduje zákonná úprava. Táto skutočnosť teda nie je zákonným dôvodom pre to, aby súd mohol žalobe vyhovieť.

2.4. V ďalšom bode odvolania žalovaný namieta nesprávny postup a závery súdu prvej inštancie, ktorý podľa jeho názoru nedôsledne, resp. žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s existenciou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pokiaľ po podaní žaloby a počas konania malo dôjsť k postúpeniu nárokov, ktoré sú predmetom konania tak, že pôvodný žalobca ich postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok na súčasného žalobcu. Pôvodný žalobca vystupoval nielen v zmluvnom vzťahu so žalovaným ako spotrebiteľ, ale rovnaké postavenie má aj v rámci zmluvného vzťahu zo zmluvy o postúpení pohľadávok. Ak je predmetom podnikania žalobcu aj činnosť, súčasťou ktorej je odkupovanie pohľadávok a takáto pohľadávka sa nadobúda od fyzickej osoby - nepodnikateľa, potom zmluva o postúpení pohľadávok spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy a bolo preto povinnosťou súdu túto zmluvu preskúmať čo do jej platnosti. Takéto skúmanie priamo súvisí s posúdením aktívnej vecnej legitímácie, pretože len na základe platnej zmluvy by žalobca mohol získať postavenie oprávneného ohľadne nároku uplatňovaného v konaní žalobou. Takýto postup mal súd dodržať z úradnej povinnosti, čo však nespravil. Vzhľadom k vyššie uvedeným odvolacím dôvodom žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a žalobu zamietol, alebo aby vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril, hoci mal vytvorený procesný priestor v súlade s ustanoveniami § 373 ods. 3 CSP.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. a v závislom výrokoch II. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je ohľadom skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokoch rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, § 385, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

6. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), tak konštatuje z obsahu spisu nasledujúce relevantné skutočnosti:

7. Pôvodná žalobkyňa, ako úverová dlžníčka a súčasne spotrebiteľka, sa voči žalovanému, ako úverovému veriteľovi, žalobou domáhala nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom a právnom základe, že mala uzatvoriť konkretizované štyri zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré však z dôvodu absencie obligatórne požadovaných náležitostí spotrebiteľských úverov podľa § 9 ods. 2 písm. f, j/ zákona č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch, v nadväznosti na § 11 ods. 1 tohto zákona, je nutné právne posúdiť ako bezúročné a bezpoplatkové a súčasne ako neplatné zmluvy s poukazom na § 43a ods. 1 OZ. Podľa žalobných tvrdení potom všetky platby prijaté žalovaným nad rámec súm poskytnutých ako úvery (istín), tvorili bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor pôvodnej žalobkyne.

8. Súd prvej inštancie, pokiaľ skúmal dôvodnosť a zákonnosť uplatnených nárokov pôvodnej žalobkyne, správne právne posúdil vzťahy medzi pôvodnou žalobkyňou a žalovaným ako spotrebiteľské vzťahy, na ktoré okrem príslušných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy v OZ, ako lex generalis, dopadá aj právna úprava lex specialis obsiahnutá v ZoSÚ. Spotrebiteľský charakter právnych vzťahov nenamietal ani samotný žalovaný, hoci, odvolaciemu súdu sa pre úplnosť žiada dodať, že spotrebiteľský charakter bol nesporný vzhľadom na právne postavenie dlžníčky - pôvodnej žalobkyne, výlučne len do momentu, kedy v spore ako aktívne legitimovaná strana vystupovala spotrebiteľka. V štádiu odvolacieho konania už spor medzi terajším žalobcom (právnickou osobou) a žalovaným nemá charakter spotrebiteľského sporu, avšak je nutné zdôrazniť, že pokiaľ súd prvej inštancie skúmal súladnosť kontraktčného procesu a aj obsahových náležitostí posudzovaných úverov, správne prihliadal na skutočnosť, že v čase vzniku všetkých štyroch posudzovaných úverových zmlúv išlo jednoznačne o spotrebiteľské zmluvy a spotrebiteľské úvery. Súd prvej inštancie správne venoval pozornosť predovšetkým samotnému kontraktčnému procesu pri uzatváraní zmlúv o úvere, v súvislosti s čím je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie pri posúdení jeho platnosti a súladnosti so zákonom aplikoval predovšetkým všeobecné ustanovenia OZ, vzťahujúce sa na všetky záväzkové a zmluvné vzťahy všeobecne, bez ohľadu na právny status niektorej zo zmluvných strán.

9. Samotný kontraktčný proces uzatvárania zmluvy, ako výsledku spravidla dvojstranného konsenzu zmluvných strán, upravuje OZ vo svojich všeobecných ustanoveniach.

10. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne, inak je neplatný.

11. Podľa § 40 ods. 1 OZ, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

12. Podľa § 43a ods. 1, ods. 2 prvej vety OZ, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Návrh pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený.

13. Podľa § 43c ods. 1 a ods. 2 prvej vety OZ, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi.

14. Podľa § 44 ods. 1 OZ, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

15. Podľa § 44 ods. 2 OZ, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh.

16. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

17. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu všetkých štyroch zamýšľaných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, podpísanými pôvodnou žalobkyňou vo Zvolene dňa 09.09.2013 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500031207), v Banskej Bystrici dňa 17.01.2014 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500039354), vo Zvolene dňa 16.04.2014 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046095) a vo Zvolene dňa 17.12.2012 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500019610) a žalovaným v Bratislave dňa 12.09.2013 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500031207), dňa 24.01.2014 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500039354), dňa 22.04.2014 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046095) a dňa 28.12.2012 (pokiaľ ide o Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500019610), je bez pochyb zrejmé, že neboli (vzhľadom na niekoľkodňový odstup medzi podpisom návrhu zmluvy/revolvingovej zmluvy dlžníčkou a podpisom zamýšľaných zmlúv veriteľom a odlišné miesto podpisu) uzatvárané v rámci jedného obchodného - záväzkového jednanja zmluvných strán.

18. Predmetom odvolania žalovaného je spochybnenie záveru okresného súdu, podľa ktorého platne k uzavretiu zamýšľaných zmlúv o úvere medzi pôvodnou žalobkyňou a žalovaným nedošlo a to z dôvodu nedodržania zákonom predpísaného postupu (návrh zmluvy od oferenta - akceptácia návrhu zmluvy obľatom bez výhrad, zmien či doplnkov), pričom súd prvej inštancie zmenené a doplnené údaje v bode 6 zmluvy oproti bodu 5 zmluvy (konkrétne v údají o „predpokladanej RPMN“ a „RPMN za úver“) považoval za nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý podliehal schváleniu a akceptácii žalobkyne, ako úverovej dlžníčky. Odvolací súd, reagujúc na konkrétne odvolacie argumenty žalovaného, pri povinnosti vysporiadať sa s nimi (rešpektujúc § 387 ods. 3 CSP), konštatuje, že nemožno nič namietat voči odvolacej námietke žalovaného, že údaj o RPMN je údaj vypočítavaný na základe presne špecifikovaného vzorca obsiahnutého v osobitnej právnej norme ZoSÚ, pričom spôsob výpočtu RPMN, teda ako a kedy sa tento údaj o RPMN vypočítava, je taktiež presne týmto osobitným zákonom ustanovený. Je však nutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie konkrétne právne závery a odôvodnenie svojho rozhodnutia nepodložil len a výlučne touto jedinou skutočnosťou, pričom v detailoch odvolací súd poukazuje na body 54. až 57. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Je však nutné taktiež zdôrazniť, že napriek tomu, že je možné súhlasiť s odvolacou argumentáciou, že údaj o RPMN sa nedohoduje, ale zákonom predpokladaným spôsobom vypočítava, avšak týmto osobitným zákonom je súčasne tento údaj o výške RPMN (okrem množstva iných údajov, ktoré musia byť jasne, zreteľne, nezmeniteľne a jednoznačne uvádzané priamo v texte zmluvy o spotrebiteľskom úvere), považovaný za jeden z nosných, základných a najdôležitejších údajov, ktorý slúži spotrebiteľovi pre jeho informáciu v zásadných otázkach o jeho úvere a je výslovne zákonom (konkrétne § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) požadovaný za obligatórnu (a teda podstatnú, esenciálnu) náležitosť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Neobstojí preto argumentácia žalovaného, že lex generalis - Obchodný zákonník v ustanovení § 493 ako obligatórnu, podstatnú zložku zmluvy o úvere údaj o RPMN nepožaduje.

19. Odvolací súd v nadväznosti na obsah posudzovaných Žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere (pričom nasledujúce konštatovanie sa týka všetkých štyroch zamýšľaných zmlúv) sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno mať za to, že v danom prípade platne došlo k dojednaniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to z hľadiska platnej akceptácie návrhu - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru veriteľom. V danom prípade žiadala pôvodná žalobkyňa podľa bodu 5 (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere) zmluvného formulára o spotrebiteľský úver s uvedenou výškou požadovaného úveru, s tým, že úver bude splácať v navrhovaných mesačných splátkach, pričom v tomto bode žiadosti je obsiahnutý aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, údaj o predpokladanej RPMN za úver, navrhovaná ročná úroková sadzba úveru a priemerná RPMN. Ďalšie údaje o požadovanom úvere v bode 5 sa týkali revolvingu, ktorý však v konkrétnej veci poskytnutý nebol. Takto vyplnený formulár žiadosti o požadovanom úvere žalobkyňa podpísala ohľadom jednotlivých návrhom/zmlúv tak, ako je obsiahnuté a konštatované v bode 17. odôvodnenia tohto rozsudku, pričom z hľadiska právnych záverov je nutné opakovane zdôrazniť, že vo všetkých prípadoch na inom mieste a aj v inom čase, ako došlo k údajnej akceptácii týchto návrhov veriteľom. Na formulári sa v bode 6 zapisujú údaje o schválenom revolvingovom úvere s výslovným usmernením pre dlžníka "nevypĺňať." Tento bod celkom zjavne vyplňa veriteľ a súdy majú v množstve obdobných prípadoch svedeckými výpoveďami tak dlžníkov, ako aj viazaných finančných agentov (ktorí v mene veriteľa uzatvárajú zmluvy) verifikované, že táto časť žiadosti vyplňovaná pri jej podpise úverovými dlžníkmi nie je, ale je doplnená až neskôr, po tom, čo viazaní finanční agenti zašlú vyplnené žiadosti v bode 5 do sídla veriteľa za účelom schválenia požadovaného úveru a doplnenia žiadosti/zmluvy o úvere v bode 6. Aj v konkrétnej veci tento proces kontraktácie jednoznačne vyplýva z časového odstupu niekoľkých dní a odlišného miesta podpisu veriteľom, od miesta a dňa podpisu návrhov zmlúv dlžníčkou-pôvodnou žalobkyňou. Obsahom tohto bodu je schválená výška úveru/úverového limitu s podmienkami splácania s počtom splátok, s určenou výškou mesačnej splátky, s uvedenou celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť, RPMN za úver, určenou ročnou úrokovou sadzbou úveru, priemernou RPMN za úver a vyplnené ďalšie údaje o revolvingu (v konkrétnej veci však poskytnutý nebol). V bode 6. formulára je navyše oproti bodu 5. určená aj ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05 %. Žalovaný, ako veriteľ, formulár podpísal v odlišné dni ako žiadateľka o úver a na odlišnom mieste - v Bratislave a preukázateľne do formulára v bode 6 doplnil zmenené údaje oproti bodu 5 týkajúce sa RPMN za úver oproti predpokladanej RPMN za úver a najmä - doplnil aj nový údaj - sadzbu úrokov z omeškania 5,05 % ročne a to až po podpísaní formulára pôvodnou žalobkyňou. Takýto zmenený návrh zmluvy o úvere už dlžníčke na akceptáciu zaslaný nebol.

20. Z uvedeného je tak zrejmé, že pôvodná žalobkyňa vyplnením časti 5. formulára žalovanému len navrhla, aby s ňou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom z § 37 ods. 1 a § 43a ods. 1 OZ je zrejmé, že predpokladom platného uzatvorenia zmluvy je dostatočne jasný, určitý, vážny a zrozumiteľný návrh jednej zmluvnej strany (oferenta) a účinné, konkrétne a včasné prijatie návrhu (oferty) druhou stranou, ktorej je tento návrh určený (oblátom) a to bez výhrad, zmien či doplnkov v zásadných údajoch. Odvolací súd práve s poukazom na osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských úverov, na ktorú v odvolaní poukazuje a ktorou argumentuje práve žalovaný, zdôrazňuje, že časť 5. vyplneného formulára celkom zjavne neobsahovala všetky obligatórne vyžadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako ich požadovalo ustanovenie § 9 ods. 2 písm. a/ až y/ ZoSÚ v čase vyplnenia formulára pôvodnou žalobkyňou (neobstojí len ich dodatočné uvedenie v jednostrannom Oznamení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) a je teda otázne, či by návrh - žiadosť o uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere vyplnená pôvodnou žalobkyňou právne obstála z hľadiska naplnenia zákonnej požiadavky určitosti a úplnosti zamýšľaného právneho úkonu (návrhu na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

21. Odhliadnuc od neúplnosti obsahových náležitostí už samotného „návrhu“ na uzavretie zmluvy (odvolací súd opätovne poznamenáva, že konštatované sa týka všetkých štyroch posudzovaných zmlúv) je však nesporné, že zmluva, ako spravidla dvojstranný konsenzuálny právny úkon v zmysle § 44 ods. 1, v spojení s § 37 ods. 1 a § 43c ods. 2 prvej vety OZ, je platne uzavretá až okamihom dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu oferentovi. V danom prípade však z hľadiska naplnenia bezpodmienečnej požiadavky zachovania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere so všetkými jej obligatórne požadovanými zákonnými náležitosťami, nemožno prijať záver, že veriteľ návrh na uzavretie zmluvy bez výhrad a doplnkov v zásadných údajoch akceptoval a to vyplnením časti 6. zmluvy v údajoch o schválenom revolvingovom úvere. Údaje sa rozchádzajú v už konštatovaných častiach, pričom pokiaľ žalovaný zmenil aj údaj o RPMN, ktorý síce nie je dojednaným (teda dohodnutým) údajom, ako správne argumentuje žalovaný, ale údajom vypočítaným, ide však o zásadnú zmenu pôvodného návrhu dlžníčky, ako žiadateľky o úver. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je pritom zásadným údajom (a ako už bolo konštatované, aj podstatnou, esenciálnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vzťahujúcim sa k spotrebiteľskému úveru, ktorý musí byť zreteľne, jasne, pravdivo a zrozumiteľne aj pre priemerného spotrebiteľa obsiahnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere a ktorý má potenciál napomôcť rozhodnúť sa spotrebiteľovi zväžiť podmienky čerpania a splácania úveru a čo je podstatné, aj podmienky jeho výhodnosti či nevýhodnosti pre neho. Preto pokiaľ tento údaj, ako jeden zo zásadných z hľadiska zabezpečenia ochrany práv spotrebiteľa, ako aj údaj o výške úroku z omeškania, ktorý bol pre dlžníčku úplne nový a tým prekvapivý, boli až po podpise zmluvy spotrebiteľkou neskôr veriteľom zmenené, resp. údaj o úroku z omeškania doplnený, ide jednoznačne o zásadnú skutočnosť, z ktorej vyplýva, že išlo nie o akceptáciu oferty - návrhu na uzavretie zmluvy, ale o zmenu návrhu a teda o nový návrh zmluvy (aj tu sa však žiada dodať, že nie úplný z hľadiska obligatórne požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až y/ ZoSÚ), ktorý mal opätovne v rámci kontraktáčného a schvaľovacieho mechanizmu uzatvárania zmluvy (ako dvojstranného právneho úkonu a výsledku vzájomného konsenzu zmluvných strán), podliehať schváleniu druhou zmluvnou stranou a jej verifikovaniu a akceptovaniu nových údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere jej podpisom. Odvolací súd okrajovo poznamenáva, že nie je pritom zásadné ani to, že nový údaj v časti 6. formulára o RPMN je nižší, ako bol údaj o RPMN požadovaného úveru obsiahnutý v časti 5. formulára, ktorý podpísala pôvodná žalobkyňa. Zásadné je to, že tieto údaje nie sú zhodné.

22. Okrem týchto konštatovaných skutočností odvolací súd, (nad rámec odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) pre úplnosť a na posilnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie poznamenáva ďalšiu okolnosť, ktorá nesvedčí v prospech transparentnosti a zákonnosti kontraktáčného procesu a naopak svedčí v prospech správnosti prijatého záveru súdu, ktorý posúdil uplatnený nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z obsahu všetkých štyroch žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru vyplýva, že formulár zmluvy o revolvingovom úvere doplnil v časti 6. a podpísal žalovaný v rovnaké dni, v ktoré aj súčasne (ako to vyplýva z prehľadu klientskeho účtu a prehľadu prijatých platieb) žalovaný poukázal v prospech pôvodnej žalobkyne jednotlivé sumy poskytnutého úveru po tom, čo z nich strhol poplatok za doplnkovú službu (čo správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako rozporné konanie so spotrebiteľským právom s tým, že predmetné Dohody o poskytnutí služieb boli už v minulosti viacerými súdmi vo výrokoch rozsudkov vyhlásené za absolútne neplatné). Pokiaľ teda už veriteľ toho istého dňa, ako podpísal zmenené návrhy na uzatvorenie zmlúv aj súčasne odoslal na účet dlžníčky konkrétne sumy, celkom zjavne ani nemienil tak dať dlžníčke priestor na zákonom požadovanú akceptáciu jeho protinávrhu (novej oferty) na uzavretie zmluvy (vzhľadom na doplnenie jej obsahových náležitostí v bode

6 formulára). Je tak nutné konštatovať, že pokiaľ by aj veriteľ preukázal, že skutočne zaslal nový návrh na uzavretie zmluvy o úvere na jeho akceptáciu dlžníčky a táto ho aj akceptovala a opätovne zaslala späť žalobcovi, (čo sa však nestalo, resp. nebolo preukázané a ani tvrdené zo strany veriteľa) ani táto skutočnosť by nemohla spochybniť záver, že plnenia z dosiaľ ešte platne a zákonne neuzatvorených zmlúv boli celkom zjavne poskytnuté dlžníčke v tom čase ešte bez právneho dôvodu, teda ešte v čase, kedy (aj v prípade hypoteticky platnej akceptácie doplneného a zmeneného návrhu veriteľa dlžníčkou), žiadny právny vzťah medzi stranami sporu ešte neexistoval. Zmluva je (v súlade s ustanovením § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka) platne uzavretá až okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť a včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť až okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (§ 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka). Aj pokiaľ by teda hypoteticky došlo k platnej (neskoršej) akceptácii nového návrhu veriteľa dlžníčkou, aj v tomto prípade by bolo nutné plnenie prijaté pôvodnou žalobkyňou ešte pred zavŕšením kontraktčného procesu právne posúdiť len ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu, pretože nárok dlžníčky na prijatie plnenia od veriteľa v čase jeho prijatia ešte neexistoval.

23. Pokiaľ tak v čase vyplňania časti 5. formulára pôvodná žalobkyňa, ako žiadateľka úveru a súčasne ako spotrebiteľka nemala k dispozícii všetky obligatórne požadované údaje o úvere tak, ako ich v písomnej podobe a v čase uzatvárania a teda podpisovania konkrétnych zmlúv o spotrebiteľskom úvere požadovala zákonná úprava, nemožno mať za to, že platne uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere. Správny bol potom záver súdu prvej inštancie obsiahnutý v bodoch 56. a 57. odôvodnenia rozsudku, že nedošlo k platnému uzatvoreniu obligatórne písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nad rámec už potom možno považovať ďalšie následné úvahy súdu prvej inštancie, pokiaľ v bodoch 58. a 59. odôvodnenia rozsudku (zrejme pre úplnosť) ešte konštatoval, že aj v prípade, ak by sa v priebehu dokazovania preukázalo, že dotknuté revolvingové úvery boli uzavreté platne, čo však podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo, súd by všetky štyri považoval za úverové zmluvy uzavreté bez úrokov a bez poplatkov z toho dôvodu, že sú v nich nesprávne uvedené ročné percentuálne miery nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ohľadom námietky odvolateľa o vnútornej rozpornosti a nekonzistentnosti záverov súdu, pokiaľ ide o jeho konštatovania obsiahnuté v bodoch 57. a 61. rozsudku, je nutné prisvedčiť tejto odvolacej námietke, že skutočne závery súdu obsiahnuté v týchto dvoch bodoch odôvodnenia rozsudku sú navzájom rozporné a vylučujúce sa (v bode 57. súd konštatoval, že nedošlo k platnému uzatvoreniu zmlúv o revolvingovom úvere, naproti tomu v bode 61. súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že sporové strany uzatvorili medzi sebou štyri revolvingové zmluvy). Aj napriek tomuto konštatovaniu a skutočne vnútornej rozpornosti týchto dvoch bodov odôvodnenia rozsudku, nemožno však, zohľadňujúc celý, nielen čiastkový kontext odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, mať za to, že by tento jediný bod (61.) odôvodnenia rozsudku mal za následok jeho nepreskúmateľnosť a vnútornú zmätočnosť až do takej miery, aby nebolo stranám sporu zrejmé, na základe akých skutočností (v kontexte logickom, ako aj z hľadiska skutkového a právneho zdôvodnenia vo všetkých ostatných bodoch odôvodnenia rozsudku) a s akým záverom súd prvej inštancie nárok v danej veci právne vyhodnotil a posúdil. Nemožno konštatovať, že len tento jediný bod odôvodnenia spôsobuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a nejednoznačný.

24. Pokiaľ ide o poslednú odvolaciu námietku, ktorou žalovaný až v tomto štádiu konania namieta aktívnu vecnú a tým aj procesnú legitimitáciu terajšieho žalobcu v konaní, ako postupníka, ktorému spotrebiteľka, ako postupca svoje pohľadávky postúpila v priebehu sporu, odvolací súd túto ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní odmieta.

25. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

26. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

27. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

28. Podľa ustanovenia § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

29. Odvolací súd poukazuje na to, že nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania obsiahnutá v CSP sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v predošlom procesnom kódexe Občianskeho súdneho poriadku. Podľa novej právnej úpravy môže súd zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, resp. môže prihliadať iba na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany vrátane hmotnoprávnych námietok, ktoré strany sporu uplatnili v konaní pred súdom. Proces dokazovania je teda v právnej úprave obsiahnutej v CSP vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, dôsledne rešpektujúc princíp kontradiktórnosti sporového konania, ako aj na koncentračnej zásade. Odvolací súd uvádza, že zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP.

30. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol uznesením č.k. 6Csp/55/2018-186 zo dňa 27.02.2020 podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP o zmene na strane žalobkyne tak, že z konania vystúpila pôvodná žalobkyňa a do konania na jej miesto vstúpil súčasný žalobca, ako postupník zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.02.2020. Odvolací súd má preukázané, že v predmetnom uznesení, ktoré vydal vyšší súdny úradník, boli strany riadne poučené o možnosti podať voči tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sťažnosť a taktiež mal odvolací súd bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi žalovaného dňa 03.03.2020 a sťažnosť voči tomuto uzneseniu, ani námietky hmotnoprávnej aktívnej legitímácie nového žalobcu, žalovaný v prvoinštančnom štádiu konania nepodal, ani neuplatnil, pričom celkom jednoznačne mal túto procesnú možnosť. Uznesenie súdu o pripustení zmeny na strane žalobcu tak nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 31.03.2020. Pokiaľ teda až v štádiu odvolacieho konania žalovaný vzniesol námietku aktívnej vecnej legitímácie súčasného žalobcu, vzniesol ju oneskorene a odvolací súd už na túto hmotnoprávnu námietku v zmysle § 152, v spojení s § 366 CSP neprihliadol. Odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní nepoukázal a netvrdil žiadne skutočnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 366 CSP, ktoré by eventuálne pripúšťali túto námietku ako prípustnú novotou v odvolacom konaní. Keďže tento predpoklad žalovaný nespĺnil, na novoty v odvolacom konaní odvolací súd nemohol prihliadnuť.

31. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

32. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie plného procesného úspechu žalobcu, je potom vecne správny aj závislý výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalobcovi, ktorému by inak ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalovanému, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril).

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).